

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 57 0 Пс 007889 15 Рев
Бања Лука, 12.5.2015. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Росе Обрадовић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Јадранке Станишић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељица РС - Влада и Општине Г., обје заступане по Правобранилаштву Републике Српске Бања Лука, против тужених У. а.д. Б.Л., заступана по Адвокатској фирми С. из Б.Л., М.-А. д.о.о. Л., заступана по Ј.Ч., адвокату из Б.Л., те ЗЗ П. Р. у стечају, заступана по Д.М., адвокату из Б.Л., ради утврђења ништавости правних послова, одлучујући о ревизијама тужитељица те тужених М.-А. д.о.о. Л. и ЗЗ П. Р. у стечају, изјављених против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 007889 13 Пж од 17.10.2014. године, на сједници одржаној 12.5.2015. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужитељица се усваја, преиначава се пресуда Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 007889 13 Пж од 17.10.2014. године у дијелу којим је одлучено о жалби тужитељица и суди:

“Жалба тужитељица се уважава, преиначава се првостепена пресуда Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 007889 06 Пс од 17.6.2013. године тако што се тужбени захтјев усваја у цјелости и утврђује правна ништавост судског поравнања закљученог 27.02.2006. године у предмету Основног суда у Бањој Луци број Пс-263/04, правна ништавост уговора о уступању потраживања закљученог 24.10.2005. године између Н.Б. банке АД Б.Л., правне преднице тужене У. а.д. Б.Л., као уступиоца и ДОО А. Л., правног предника тужене М.-А. д.о.о. Л., као примаоца потраживања, правна ништавост уговора о кредиту број 3471/99, закљученог 03.9.1999. године између П. банке АД Г. као даваоца кредита и тужене ЗЗ П. Р. у стечају као корисника кредита, правна ништавост уговора о хипотеци број 3471/99 закљученог 03.9.1999. године између П. банке АД Г. као хипотекарног повјериоца и ЗЗ П. Р. у стечају као хипотекарног дужника, те правна ништавост уговора о јемству закљученог 06.9.1999. године између ЗЗ П. Р. у стечају као јемца и П. банке АД Г. као повјериоца, слиједом чега се налаже брисање свих уписа извршених на основу наведених правних послова и успостављање ранијег земљишно - књижног стања у пл. 288 к.о. Р. одн. одговарајућем зк. улошку.

Обавезују се тужене да тужитељицама солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 17.145,00 КМ.”

Ревизије тужених М.-А. д.о.о. Л. и 33 П. Р. у стечају се одбијају.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 007889 06 Пс од 17.6.2013. године одбијене су тужитељице са тужбеним захтјевом којим су тражиле: 1) да се утврди да је ништаво судско поравнање закључено пред Основним судом у Бањој Луци 27.02.2006. године под бројем Пс-263/04 између ДОО А. Л., правног предника тужене М.-А. д.о.о. Л. (даље: друготужена), те тужене 33 П. Р. у стечају (даље: трећетужена); 2) да се утврди да је ништав уговор о уступању потраживања закључен 24.10.2005. године између Н.Б. банке АД Б.Л., правне преднице тужене У. а.д. Б.Л. (даље: првотужена), као уступиоца и правног предника друготужене као примаоца потраживања; 3) да се утврди да је ништав уговор о кредиту број 3471/99 од 03.9.1999. године, закључен између П. банке АД Г. као даваоца кредита и трећетужене као корисника кредита; 4) да се утврди да је ништав уговор о хипотеци закључен 03.9.1999. године под бројем 3471/99 између П. банке АД Г. као хипотекарног повјериоца и трећетужене као хипотекарног дужника; 5) да се утврди да је ништав уговор о јемству закључен између П. банке АД Г. као повјериоца и трећетужене као јемца, судски овјерен 06.9.1999. године; 6) да тужене трпе успоставу ранијег земљишно - књижног стања у пл. 288 к.о. Р. односно одговарајућем зк. улошку. Истом пресудом тужитељице су обавезане да туженима накнаде трошкове парничног поступка у износима таксативно наведеним у изреци те пресуде.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 007889 13 Пж од 17.10.2014. године жалба трећетужене је одбијена, а жалба тужитељица је дјелимично уважена и првостепена пресуда преиначена у односу на друготужену и трећетужену тако што је утврђена ништавост судског поравнања број Пс-263/04 од 27.02.2006. године у дијелу који се односи на пренос својине на некретнинама уписаним у пл. 288 к.о. Р. са трећетужене на правног предника друготужене, те наложена успостава ранијег уписа у наведеном пл., слиједом чега је преиначена и одлука о трошковима тако да тужитељице, друготужена и трећетужена сnose своје трошкове поступка. У преосталом дијелу жалба тужитељица је одбијена и првостепена пресуда у том дијелу потврђена.

Благовременом ревизијом тужитељице побијају другостепену пресуду у дијелу којим је одбијена њихова жалба и то због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се оспорена пресуда у побијаном дијелу преиначи утолико што ће се њихов тужбени захтјев усвојити у цјелости.

И друготужена је изјавила ревизију против дијела другостепене пресуде којим је преиначена првостепена пресуда и то због погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда у оспореном дијелу преиначи тако што би се жалба тужитељица одбила и у цјелости потврдила првостепена пресуда.

Благовременом ревизијом и трећетужена побија другостепену пресуду у дијелу којим је преиначена првостепена пресуда и то због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, уз приједлог да се побијана пресуда у оспореном дијелу укине и предмет у том дијелу врати другостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи тако да се жалба тужитељица одбије и првостепена пресуда у цјелости потврди.

Тужитељице су у одговору на ревизије друготужене и трећетужене предložиле да се ове ревизије одбију.

Ревизија тужитељица је основана, а ревизије друготужене и трећетужене нису основане.

Предмет овог спора је тужбени захтјев за утврђење ништавости више правних послова, ближе наведених у петиту тужбе, те за успоставу ранијег земљишно - књижног стања на некретнинама које су биле предметом тих правних послова.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је трећетужена као корисник кредита са П. банком АД Г. као даваоцем кредита у току 1999. године закључила три уговора о кредиту; да је уговором о кредиту за трајна обртна средства број 639/99 од 22.02.1999. године наведена банка трећетуженој ставила на располагање износ од 66.943,97 КМ, док је уговором о кредиту за трајна обртна средства број 640/99 од 22.02.1999. године ова банка трећетуженој ставила на располагање 13.165,26 КМ; да је рок отплате оба наведена кредита био пет година, уз грејс период од двије године, а као средство обезбјеђења отплате наведених кредита трећетужена је потписала по 10 бјанко акцептних налога; да је уговором о кредиту број 3471/99 од 03.9.1999. године П. банка АД Г. трећетуженој ставила на располагање износ од 130.000,00 КМ, а као средство обезбјеђења поврата кредита је успостављена хипотека на некретнинама трећетужене, док се вријеме и начин отплате кредита требало регулисати посебним уговором; да је дана 03.9.1999. године под бројем 3471/99 између трећетужене као хипотекарног дужника и П. банке АД Г. као хипотекарног повјериоца закључен уговор о хипотеци којим је, ради обезбјеђења потраживања наведене банке у износу од 130.000,00 КМ, на некретнинама трећетужене успостављено заложно право – хипотека; да су дана 06.9.1999. године П. банка АД Г. као повјерилац и трећетужена као јемац пред судом овјериле уговор о јемству којим је трећетужена некретнинама уписаним у пл. 288. к.о. Р. гарантовала да ће наведеној банци исплатити дуг по кредиту број 3471 од 03.9.1999. године; да су ове некретнине биле уписане као друштвена односно државна својина, а да је трећетужена на њима имала право кориштења; да су П. банка АД Г. и правна предница првотужене Н.Б. банка АД Б.Л. 26.3.2002. године закључиле уговор о преносу имовине, потраживања и обавеза, према коме је П. банка АД Г. на правну предницу првотужене пренијела дио своје имовине, потраживања и обавеза, а међу њима и потраживање према трећетуженој по два уговора о кредиту за трајна обртна средства од 22.02.1999. године у укупном износу од 89.451,78 КМ; да су правни предници првотужене и друготужене дана 24.10.2005. године закључили уговор

о уступању потраживања према коме је правна предница првотужене уступила правном преднику друготужене потраживање према трећетуженој које потиче из два уговора о кредиту за трајна обртна средства од 22.02.1999 .године, с тим да се правни предник друготужене за уступљено потраживање обавезао правној предници првотужене исплатити износ од 100.000,00 КМ; да је овим уговором извршен пренос хипотеке на некретнинама уписаним у пл. 288 к.о. Р. са правне преднице првотужене на правног предника друготужене; да су правни предник друготужене и трећетужена дана 27.02.2006. године закључили судско поравнање у предмету Основног суда у Бањој Луци број Пс-263/04, којим се трећетужена обавезала правном преднику друготужене по основу уговора о уступању потраживања од 24.10.2005. године исплатити износ од 154.317,14 КМ са каматом од 30.9.2005. године до исплате, с тим да ово потраживање трећетужена може измирити тако што ће некретнине уписане у пл. 288 к.о. Р. пренијети у својину правном преднику друготужене; да се на основу овог судског поравнања друготужена у јавним књигама уписала као корисник напријед наведених некретнина са 1/1 дијела; да су правоснажном пресудом Округног суда у Бањој Луци број К-11/08-П од 01.9.2008. године М.Л. и Н.Е., одговорна лица трећетужене, као саизвршиоци кривичног дјела злоупотреба овлаштења у привреди, осуђени на казну затвора у трајању од по три мјесеца због тога што су омогућили правном преднику друготужене да по знатно нижој цијени од тржишне и противно принудним прописима стекне право својине на друштвеном земљишту површине око 101 хектар, уписаном у пл. 288 ко. Р., чији је корисник трећетужена, унаточ упозорењу да је забрањен промет државног земљишта; да је над трећетуженом дана 17.9.2010. године отворен стечајни поступак и да је тужитељица Општина Г. (даље: друготужитељица) у том поступку као излучни повјерилац поднијела пријаву за излучење некретнина у Р. из стечајне масе, али да је стечајни управник трећетужене оспорио ово излучно право друготужитељици будући да наведене некретнине нису ни ушле у стечајну масу трећетужене; да је над П. банком АД Г. 2003. године отворен стечајни поступак, који је закључен у априлу 2010. године, када је наведена банка брисана из регистра.

Првостепени суд је у цјелости одбио тужбени захтјев тужитељица налазећи да некретнине уписане у пл. 288 к.о. Р. нису биле државна већ задружна својина, па су се могле ставити под хипотеку и отуђити, слиједом чега су правно ваљани сви правни послови који су предмет овог спора.

Другостепени суд је дјелимично уважио жалбу тужитељица и првостепену пресуду преиначио утолико што је утврдио ништавост спорног судског поравнања у дијелу којим је пренесено право својине на некретнинама у Р. са трећетужене на правног предника друготужене те наложио успоставу ранијег земљишно - књижног стања на овим некретнинама, налазећи да су те некретнине у вријеме заснивања хипотеке биле државна, а не задружна својина, као и да је правоснажном кривичном пресудом утврђено да је пренос својине на наведеним некретнинама са трећетужене на правног предника друготужене био противправан јер трећетужена није имала право располагања овим некретнинама већ само право кориштења истих, па није могла на правног предника друготужене пренијети више права него што га сама има. Осим тога, првотужена није правни сљедник П. банке АД Г., па на њу није пренесена хипотека, ради чега ни првотужена није могла хипотеку пренијети на правног

предника друготужене. Стога другостепени суд сматра да првотужена није пасивно легитимисана у овом спору, као и да тужитељице нису активно легитимисане да побијају ваљаност уговора о цесији, кредиту, хипотеци и јемству, ради чега је у преосталом дијелу жалбу тужитељица одбио и у овом дијелу првостепену пресуду потврдио.

Правилно је другостепени суд примијенио материјално право када је закључио да спорно судско поравнање, на основу кога је извршен пренос права својине на некретнинама у Р. са трећетужене на правног предника друготужене, није правно ваљано.

Судско поравнање у основи јесте уговор којим странке у парници уређују грађанско – правни однос који је предмет спора, услијед чега се парница окончава у смислу чланова 87. - 89. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, даље: ЗПП). Као такав правни акт, оно има мјешовиту процесну и материјално - правну природу па, поред процесних, мора испуњавати и материјално - правне претпоставке. Стога се на судско поравнање, поред одредби ЗПП, сходно примјењују и одредбе Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04, даље: ЗОО), како у погледу општих услова за закључење уговора тако и посебних услова за закључење поравнања као правног посла.

Трећетужена је оспорила тужбени захтјев, поред осталог, и приговором да тужитељице у смислу чланова 111. и 112. ЗОО немају право да траже поништење предметног судског поравнања одн. да се судско поравнање може побијати само због мана воље. Овакво становиште трећетужене је погрешно, нарочито кад се има у виду напријед наведени двоструки карактер судског поравнања. Посматрано са становишта процесног права, поравнање је акт диспозиције странака којим оне уређују своје односе тј. своја узајмана права и дужности у погледу предмета спора. Посматрано са аспекта материјалног права, то је уговор међу странкама, који је регулисан одредбама чланова 1089. - 1098. ЗОО, па је за његову правоваљаност потребно да постоје сви материјално - правни услови као и за сваки други уговор.

У конкретном случају предмет овог спора је, између осталог, материјална ваљаност односно ништавост поравнања као уговора којим су уређени односи странака. Као и сваки други уговор, и судско поравнање може побијати свако треће лице које има правни интерес односно чија су права поравнањем повријеђена (овдје: тужитељице), иако исто није учествовало у закључењу поравнања. Ово стога што на ништавост суд пази по службеној дужности и што се на њу може позвати свако заинтересовано лице (члан 109. ЗОО). Као титулари државне својине, тужитељице свакако имају правни интерес за утврђење ништавости не само спорног судског поравнања већ и свих других уговора који су обухваћени захтјевом из тужбе.

Иначе, код закључења судског поравнања обавеза суда није само да текст поравнања унесе у записник већ да странкама у свему помогне да саставе и закључе судско поравнање, у смислу члана 88. ЗПП, те да изразе своју праву вољу. То подразумијева обавезу суда да води рачуна о интересима обје парничне странке, а уз то суд је дужан да води рачуна и о општем интересу, испитујући да ли је такво располагање дозвољено (члан 89. ст. 2. ЗПП).

Битан услов за закључење поравнања, у смислу члана 1089. ст. 1. ЗОО, јесте постојање узајамних попуштања. Овај услов, иначе, представља суштину уговора о поравнању тј. његову каузу, па уколико тај услов није испуњен, уговор не може производити дејство поравнања већ евентуално дејство неког другог правног посла у смислу члана 1090. ст. 3. у вези са чланом 106. ЗОО. Када је ријеч о судском поравнању, оно своје правно дејство производи и без узајамних попуштања те је стога нужно да суд претходно испита каква је заправо воља парничних странака, нарочито воља оне стране која у потпуности признаје право другој страни те да испита из ког разлога та странка признаје захтјев друге стране управо у форми судског поравнања умјесто изјавом о признању захтјева.

За разлику од првостепеног суда, који је нашао да предмет спорног судског поравнања није државна већ задружна својина, која не подлијеже режиму промета непокретностима у државној својини, другостепени суд је био мишљења да су наведеним судским поравнањем отуђене непокретности у државној својини, ради чега је ово поравнање ништаво по члану 103. ЗОО у вези са чланом 88. ст. 2. Општег закона о задругама (“Службени гласник БиХ” број 18/03, даље: Општи закон).

Међутим, без обзира да ли је предмет судског поравнања била задружна или пак државна имовина, правилно је другостепени суд оцијенио да је то поравнање ништаво. Наиме, Закон о основним својинско - правним односима - („Службени лист СФРЈ“ број 6/80 и 36/90 те „Службени гласник Републике Српске“ број 38/03, у даљем тексту: ЗОСПО) у члану 69. предвиђа да је ништава одредба уговора о хипотеци којим хипотекарни повјерилац уговара за себе право да у случају неисплате дуга намири своје потраживање стицањем права својине на заложеној непокретности. Исто тако, одредбе уговора о преносу својине којим заложена ствар прелази у својину повјериоцу, ако његово потраживање не буде намирено, не уживају правну заштиту, из чега произилази да су ништаве одредбе уговора према којима су странке сагласне да давалац кредита стиче право својине на заложеној ствари уколико корисник кредита у утврђеном року не исплати доспјеле рате. Овакве уговорне одредбе не производе ни облигационо-правно ни стварно-правно дејство. Како према члану 1098. ЗОО одредбе поравнања чине цјелину, ништавост дијела поравнања којим је уговорена тзв. “*lex commissoria*”, цијело поравнање чини ништавим.

Ово стога што одредба члана 69. ЗОСПО у вези са чланом 973. ЗОО има заштитни карактер, да повјерилац не би искористио стање нужде или тешко материјално стање дужника код тражења кредита и за себе уговорио зеленашке клаузуле (члан 141. ЗОО) по којима му остаје у својину ствар веће вриједности него што је обавеза дужника. Управо то се десило у овом случају јер је правни предник друготужене, плативши само 100.000,00 КМ банци за уступљено

потраживање, стекао пољопривредно земљиште чија је тржишна вриједност процијењена на износ од преко 5.000.000,00 КМ.

Осим тога, другостепени суд је правилно закључио да правоснажна кривична пресуда веже парнични суд у погледу постојања кривичног дјела и кривичне одговорности (члан 12. ст. 3. ЗПП), а у конкретном случају су одговорна лица трећетужене кривично одговарала због кривичног дјела злоупотреба овлаштења у привреди почињеног тиме што су супротно принудним прописима закључили спорно судско поравнање којим су правном преднику друготужене омогућили да по знатно нижој цијени стекне право својине на непокретностима у државној својини, које се нису могле прометовати. Дакле, у правоснажно окончаном кривичном поступку је ријешена дилема да ли је било дозвољено или не располагање некретнинама уписаним у пл. 288 к.о. Р., чији је корисник била трећетужена, па је и сама околност да је кривичном пресудом правоснажно утврђено да је ово располагање противно принудним прописима и то члану 5. Закона о преносу средстава друштвене у државну својину („Службени гласник Републике Српске“ број 4/93 до 31/94), члановима 1. и 2. Закона о привременој забрани располагања државном имовином („Службени гласник Републике Српске“ број 32/05), члану 88. ст. 2. Општег закона те члановима 3. ст. 2. и 16а.-16е. Закона о промету непокретности („Службени лист СР БиХ“ број 38/78, 4/89, 29/90 и 22/91 те „Службени гласник Републике Српске“ број 29/94, даље: ЗПП), довољна за утврђење ништавости предметног судског поравнања у смислу члана 103. ЗОО. Стога је ирелевантно да ли је трећетужена спорне некретнине стекла теретно или бестеретно (према provedеним доказима, дио ових некретнина је стечен теретним правним пословима тј. по основу арондације, купопродаје и замјене, а дио је стечен бестеретно и то претежно по основу Закона о аграрној реформи и колонизацији, а земљиште стечено по овом основу се не може отуђивати у смислу одредби чланова 16а. и 16е. ЗПП).

Утврђењем ништавости судског поравнања наступају и правне посљедице његове ништавости, па је другостепени суд правилно наложио брисање друготужене из јавних евиденција о некретнинама и успостављање ранијег земљишно – књижног стања, у смислу члана 104. ЗОО.

Међутим, супротно закључку другостепеног суда, овај суд сматра да су тужитељице активно легитимисане да побијају ваљаност уговора о уступању потраживања од 24.10.2005. године, уговора о кредиту и хипотеци од 03.9.1999. године те уговора о јемству од 06.9.1999. године. Наиме, свим наведеним правним пословима се вршило располагање предметним некретнинама које су тада биле евидентирание као државна својина, чији је титулар Република Српска (даље: првотужитељица), док је трећетужена била само корисник те имовине. На томе се темељи активна легитимација првотужитељице, док се активна легитимација друготужитељице темељи на одредби члана 48. Закона о пољопривредним задругама („Службени гласник Републике Српске“ број 73/08 до 78/11) која прописује да ће се некретнине уписане у јавним евиденцијама као државна односно друштвена својина са правом кориштења у корист задруге уписати као својина јединице локалне самоуправе на чијој се територији те некретнине налазе.

Уговор о кредиту и уговор о хипотеци, који су закључени 03.9.1999. године под бројем 3471/99 између П. банке АД Г. и трећетужене, као и уговор о јемству од 06.9.1999. године, су ништави јер је њима стављено под хипотеку пољопривредно земљиште у државној својини, што је изричито било забрањено према одредби члана 91. ст. 2. тада важећег Закона о земљорадничким задругама („Службени гласник Републике Српске“ број 18/99), као и према одредби члана 88. ст. 2. Општег закона који је ступио на снагу 09.7.2003. године. Исто тако, и уговор о уступању потраживања закључен 24.10.2005. године између правних предника првотужене и друготужене није правно ваљан јер је њиме пренесена и хипотека на некретнинама чији је корисник трећетужена, а које у смислу напријед цитираних прописа нису могле бити предмет хипотекарног залагања, а сви правни послови о отуђењу права противно законским ограничењима су правно ништави. У смислу чланова 436. и 437. ЗОО, хипотекарни повјерилац може пренијети своје потраживање према дужнику на треће лице, а заједно са потраживањем на то лице прелази и хипотека као акцесорно право. У овом случају правна предница првотужене није на правног предника друготужене пренијела потраживање у износу од 130.000,00 КМ које проистиче из уговора о кредиту број 3471/99 од 03.9.1999. године, а које је било обезбијеђено хипотеком, већ му је пренијела потраживање из два уговора о кредиту за трајна обртна средства (уговори број 639/99 и 640/99 од 22.02.1999. године), које није било обезбијеђено хипотеком већ акцептним налозима. Хипотека се не може пренијети одвојено од потраживања чије испуњење обезбјеђује (начело акцесорности хипотеке-члан 66. ЗОСПО, по коме хипотека и потраживање чине нераздвојну цјелину), па је стога и наведени уговор о цесији ништав, при чему није од утицаја околност што је у члану 4. уговора о кредиту од 03.9.1999. године наведено да се сви уговори о кредиту закључени у складу са тим уговором наслањају на уговор о хипотеци.

Обзиром да је њена правна предница била уговорна страна у напријед цитираном уговору о цесији од 24.10.2005. године, првотужена је пасивно легитимисана по тужбеном захтјеву за утврђење ништавости овог уговора, па је другостепени суд повредом материјалног права одбио тужбени захтјев у односу на првотужену.

Неосновано трећетужена у ревизији наводи да су се у овом спору требале примијенити одредбе члана 41. Закона о стечајном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 26/10 - Пречишћени текст), по којима тужитељицама припада само право на захтјев за накнаду штете. Наиме, ова парница је почела да тече неколико година прије него што је над трећетуженом отворен стечајни поступак, а предмет парнице је утврђење ништавости правних послова, што није ни у каквој вези са наведеним стечајним поступком. Стога је без значаја околност што је стечајни управник трећетужене оспорио друготужитељици излучно право на спорним некретнинама.

Према свему наведеном, ваљало је на основу чланова 248. и 250. ст. 1. ЗПП одлучити као у изреци.

О трошковима поступка одлучено је на основу члана 397. ст. 2. у вези са чланом 386. ст. 1. ЗПП. Тужитељицама, као странкама које су успјеле у спору, су досуђени трошкови заступања у укупном износу од 17.145,00 КМ (за састав тужбе и заступање на шест рочишта на којима се расправљало о главној ствари по 1.145,00 КМ, за приступ на седам рочишта на којима се није расправљало о главној ствари по 573,00 КМ те на име састава жалбе 1.687,00 КМ), примјеном Тарифних бројева 2. и 12. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник Републике Српске“ број 68/05) у вези са чланом 395. ЗПП.

Предсједник вијећа
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић